



EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 23.10.2007
KOM(2007) 637 slutlig

2007/0228 (CNS)

Förslag till

RÅDETS DIREKTIV

**om villkor för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för högkvalificerad
anställning**

(framlagt av kommissionen)

{SEK(2007) 1382}
{SEK(2007) 1403}

MOTIVERING

1) BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

- **Motiv och syfte**

Detta förslag är ett led i EU:s strävanden att utforma en övergripande invandringspolitik. I Haagprogrammet från november 2004 anges att laglig migration kommer att ha stor betydelse för att stärka den kunskapsbaserade ekonomin i Europa och främja ekonomisk utveckling och på så sätt bidra till genomförandet av Lissabonstrategin. Kommissionen uppmanades i linje med detta att lägga fram en strategisk plan för laglig migration som inbegriper förfaranden för inresetillstånd som snabbt kan svara på fluktuerande efterfrågan på migrerande arbetskraft. Vid sitt möte i december 2006 enades Europeiska rådet om att en rad åtgärder skulle vidtas under 2007, bland annat "[n]är det gäller laglig migration, utformning av en väl förvaltd migrationspolitik som fullt ut respekterar medlemsstaternas nationella behörighet men kan bistå dem med att uppfylla befintliga och framtida behov av arbetskraft [...]. I synnerhet bör kommissionens väntade förslag inom ramen för den strategiska planen för laglig migration från december 2005 ges en snabb behandling".

Detta förslag läggs fram – tillsammans med förslaget till ett ramdirektiv – i enlighet med kommissionens meddelande från december 2005 om en strategisk plan för laglig migration (KOM(2005) 669). Av meddelandet framgick planer på att mellan 2007 och 2009 lägga fram lagstiftningsförslag om arbetskraftsinvandring. Strategin har som mål dels att föreskriva inresevillkor för särskilda kategorier av migranter (högutbildade arbetstagare, säsongarbetare, avlönade praktikanter och företagsinternt utstationerad personal), dels att säkerställa den rättsliga ställningen för tredjelandsmedborgare som redan beviljats rätt till inresa och att införa förenklingar i förfarandet för sökandena.

Detta förslag är ett led i fullgörandet av de politiska mandat som beskrivs ovan. Det syftar särskilt till att förbättra EU:s förmåga att locka till sig och – om så behövs – behålla högkvalificerade arbetstagare från tredjeland, för att därigenom öka den lagliga invandringens bidrag när det gäller att stärka EU-ekonomins konkurrenskraft. Åtgärderna kompletterar de övriga åtgärder på området som EU är i färd med att införa för att uppnå målen i Lissabonstrategin. Ett annat särskilt syfte är att finna en snabb och effektiv lösning på fluktuationerna i efterfrågan på högkvalificerad arbetskraft från tredjeland – och att kompensera för nuvarande och framtida kunskapsunderskott – genom att skapa lika villkor på EU-nivå för att underlätta och harmonisera inresa och vistelse för denna kategori av arbetstagare och genom att främja en effektiv fördelning och omfördelning av denna arbetskraft inom EU:s arbetsmarknad.

Förslaget är avsett att uppfylla dessa mål på ett sätt som inte undergräver utvecklingsländernas förmåga att tillhandahålla grundläggande sociala tjänster och göra framsteg i arbetet med att uppnå millennieutvecklingsmålen. Därför kommer förslaget att omfatta åtgärder för att främja cirkulär migration.

För att göra det möjligt att uppnå dessa mål föreslår kommissionen att det inrättas ett gemensamt påskyndat och flexibelt förfarande för att handlägga ärenden om inresa och vistelse för högkvalificerade arbetstagare från tredjeland. Kommissionen föreslår dessutom att det införs attraktiva vistelsevillkor för dem och deras familjemedlemmar,

inklusive vissa förenklingar för de som vill flytta till en annan medlemsstat för att ta en anställning som innebär högkvalificerat arbete.

- **Allmän bakgrund**

När det gäller ekonomisk invandring kan den rådande situationen och utsikterna på EU:s arbetsmarknader allmänt beskrivas i termer av ett "behovsscenario". Vissa medlemsstater upplever redan ett betydande arbetskrafts- och kunskapsunderskott inom viktiga ekonomiska sektorer. Dessa behov kan inte uppfyllas inom ramen för de nationella arbetsmarknaderna och berör hela spektrumet av kvalifikationer. Eurostats beräkningar visar på en minskning av EU:s totala befolkning från och med 2025 och av den arbetsföra befolkningen från och med 2011, även om inte alla medlemsstater påverkas i samma utsträckning. En annan faktor som bör beaktas är den fortlöpande tillväxten av arbetstillfällen inom sektorer som kännetecknas av en högre utbildningsnivå jämfört med andra sektorer inom EU:s ekonomi. Analysen visar således att EU i allt större utsträckning kommer att vara beroende av högkvalificerad arbetskraft för att tillgodose sin ekonomi, även om invandring inte kan utgöra en lösning i sig.

I en situation med intensiv internationell konkurrens tycks det som om EU som helhet inte ses som tillräckligt lockande för högkvalificerade arbetstagare. Som exempel har EU i första hand tagit emot okvalificerade till medelkvalificerade arbetstagare från Maghreb-området (87 % av dessa invandrare), medan 54 % av de högkvalificerade arbetstagarna från dessa länder vistas i USA eller Kanada. EU:s attraktionskraft jämfört med dessa länder blir lidande av det faktum att högkvalificerade arbetstagare för närvarande möts av 27 olika system för handläggning av ansökningar om inresa samt saknar möjlighet att lätt förflytta sig från en medlemsstat till en annan för att söka arbete. I flera fall medför även utdragna och tungrodda förfaranden att de väljer att söka sig till länder utanför EU som har mer generösa villkor för inresa och vistelse. Problemets omfattning är svår att uppskatta, eftersom för närvarande endast tio medlemsstater har särskilda system för inresa och vistelse för högkvalificerade arbetstagare och de relevanta siffrorna inte är jämförbara på grund av att dessa system är olika sinsemellan. För övriga medlemsstater saknas särskild statistik eller också är uppgifterna ofullständiga. De uppgifter som går att få fram inskränker sig till mycket grova uppskattningar: exempelvis beviljades 74 300 yrkesarbetare rätt till inresa och vistelse i 15 medlemsstater 2003. Även i de fall det finns särskilda system är dessa emellertid exklusivt nationella och medger därför inga former av lättnader för högkvalificerade arbetstagare från tredjeland som behöver eller vill flytta till en annan medlemsstat i syfte att ta anställning där. Detta leder till en uppdelning av EU:s arbetsmarknad som hindrar en effektivare fördelning av den nödvändiga arbetskraften.

Sedan Europeiska rådets möte i Tammerfors i oktober 1999 har kommissionen arbetat för att nå enighet om gemensamma regler om ekonomisk migration, som är en hörnsten i all invandringspolitik. År 2001 lade kommissionen fram ett förslag till direktiv om villkor för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse i syfte att bedriva verksamhet som anställd eller egenföretagare. De övriga EU-institutionerna yttrade sig positivt om förslaget, men diskussionerna i rådet begränsades till en första behandling och förslaget återkallades officiellt 2006.

- **Gällande bestämmelser på det område som berörs av förslaget**

I rådets direktiv 2003/109/EG av den 25 november 2003 om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares ställning fastställs villkoren för att bevilja denna ställning som varaktigt bosatt till tredjelandsmedborgare som är lagligt bosatta i en medlemsstat samt under vilka förutsättningar en varaktigt bosatt person kan flytta till en annan medlemsstat. I rådets 2003/86/EG av den 22 september 2003 om rätt till familjeåterförening fastställs villkoren för utövandet av denna rättighet. Det här förslaget avviker från ovannämnda instrument genom att det innehåller bestämmelser om förvärvande av ställning som varaktigt bosatt i EG vilka inte missgynnar högkvalificerade arbetstagare som beviljas rätt att flytta till olika medlemsstater för att bedriva högkvalificerat arbete. Ytterligare en skillnad är att det föreskriver mer gynnsamma villkor för familjeåterförening och företrädesrätt när det gäller att flytta till en annan medlemsstat sedan ställning som varaktigt bosatt har förvärvats.

Samtidigt kommer kommissionen att lägga fram ett förslag till direktiv om ett enda ansökningsförfarande för ett kombinerat tillstånd för tredjelandsmedborgare att vistas och arbeta på en medlemsstats territorium och om en gemensam uppsättning rättigheter för arbetstagare från tredjeland som lagligen vistas och arbetar i en medlemsstat. De två förslagen har utformats så att de är ömsesidigt förenliga och konsekventa.

- **Förenlighet med Europeiska unionens politik och mål på andra områden**

Åtgärder för att locka och behålla högkvalificerade arbetstagare från tredjeland i enlighet med en behovsstyrd strategi är en del av den bredare ram som fastställs genom Lissabonstrategin och de integrerade riktlinjerna för tillväxt och sysselsättning. Där fastställs såväl den makroekonomiska som den mikroekonomiska politiken tydligt för att främja EU:s konkurrenskraft, också genom att locka fler människor att ta ett arbete och förbättra arbetstagarnas och företagens anpassningsbarhet samt arbetsmarknadens flexibilitet. Dessa åtgärder kräver emellertid tid för att ge resultat, samtidigt som fortbildning för den befintliga arbetskraften (eller liknande åtgärder) i de flesta fall inte kommer att räcka till för att täcka behovet av läkare, ingenjörer m.m. i EU. Högkvalificerade invandrare kan således vara en tillgång.

Förslaget är också förenligt med EU:s utvecklingspolitik, som är inriktad på att utrota fattigdom och uppnå millennieutvecklingsmålen. Förslaget tar således hänsyn till att dess verkan i länder utanför unionen kan variera från ett land till ett annat och det har som mål minimera de negativa och maximera de positiva effekter som migration av högkvalificerad arbetskraft har på utvecklingsländer som redan står inför en brist på mänskliga resurser inom vissa sektorer. Detta instrument måste ses i det vidare sammanhang som utgörs av EU:s utvecklings- och invandringspolitik, inklusive operationella åtgärder, finansiering samt avtal som redan ingåtts eller som man planerar att ingå.

Förslaget är förenligt med de grundläggande rättigheterna, eftersom det erkänner och skyddar högkvalificerade invandrades (och deras familjemedlemmars) rättigheter som arbetstagare och bosatta i EU, inklusive rättssäkerhetsgarantier och rätten till familjeliv. Personuppgifter som myndigheter måste handha vid genomförandet av detta förslag ska behandlas i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter.

2) SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSPANALYS

- **Samråd med berörda parter**

Samrådsmetoder, viktigaste målsektorer och deltagarnas allmänna profil

Ett offentligt samråd har genomförts på grundval av grönboken om en gemensam syn på ekonomisk migration i EU. Alla relevanta bidrag finns tillgängliga på följande webbadress:

http://ec.europa.eu/justice_home/news/consulting_public/economic_migration/news_contributions_economic_migration_en.htm). Den 14 juni 2005 hölls ett offentligt samråd.

Ytterligare samråd hölls i form av seminarier och workshops. Medlemsstaterna har rådfrågats inom ramen för kommissionens kommitté för frågor om invandring och asyl. I en extern studie som beställdes som underlag för konsekvensbedömningen gavs de viktigaste aktörerna möjlighet att yttra sig i frågeformulär och intervjuer.

Sammanfattning av svaren och av hur de har beaktats

Analysen av de svar som inkommit på frågorna i grönboken visade att det finns ett allmänt stöd för en gemensam EU-politik om ekonomisk migration, om än med stora skillnader när det gäller synen på vilken strategi som bör följas och de förväntade resultaten. Vissa tydliga tendenser framkom, bland annat behovet av gemensamma bestämmelser på EU-nivå som reglerar all arbetskraftsinvandring eller åtminstone inresevillkoren för vissa nyckelkategorier av ekonomiska migranter (högkvalificerade arbetstagare och säsongarbetare). Dessa två kategorier ansågs vara av största betydelse för EU:s konkurrenskraft. Ett annat tydligt önskemål var att förslaget skulle innehålla enkla, obyråkratiska och flexibla lösningar. Ett stort antal medlemsstater ville inte ha en övergripande lösning och kommissionen ansåg att åtgärder på sektorsnivå var mer realistiska och bättre skulle motsvara önskemålen om flexibilitet.

Kommissionen har beaktat synpunkter som har lämnats på dess strategiska plan för laglig migration och i samband med studien inför konsekvensbedömningen.

- **Inhämtande och användning av sakkunskap**

Någon extern experthjälp har inte behövts.

- **Konsekvensanalys**

Följande alternativ undersöktes:

Alternativ A – behålla läget oförändrat. Medlemsstaterna invandringspolitik uppvisar stora skillnader när det gäller frågan om rätt till inresa för högkvalificerade arbetstagare. Trots att arbetstagare ur denna kategori i allt större utsträckning behövs för att fylla nuvarande och framtida luckor på arbetsmarknaden, misslyckas EU med att locka dem till sig. Utan gemensamma insatser på detta område kan situationen inte förändras i någon större omfattning.

Alternativ B – skapa en grundläggande gemensam politik för högkvalificerade

arbetstagares inresa. Detta alternativ skulle gå ut på att införa ett mindre antal inresevillkor, vilket ger medlemsstaterna en stor frihet att själva fastställa de väsentliga aspekterna i sin egen nationella lagstiftning. Villkoren för vistelse och arbete skulle inte beröras. Detta alternativ skulle endast ha en begränsad verkan när det gäller att locka till sig dessa arbetstagare och att förbättra effektiviteten på EU:s arbetsmarknad. De samlade effekterna på de makroekonomiska förhållandena skulle bli tämligen begränsade.

Alternativ C – förenkla inresesystemet genom att införa ett poängsystem på EU-nivå och ett påskyndat inreseförfarande, tillåta omedelbar familjeåterförening och skapa en databas för jämförelse av kompetens. Detta alternativ skulle i hög grad främja och underlätta migration av högkvalificerade arbetstagare från tredjeland till EU. Om inte poängen fastställs på EU-nivå (vilket för närvarande kan vara i strid med subsidiaritetsprincipen), skulle invandrarna fortsatt ställas inför mycket skiftande inresevillkor.

Alternativ D – införa en uppsättning gemensamma kriterier och ett påskyndat förfarande för inresa samt förmånliga vistelsevillkor (arbets- och vistelserättigheter, omedelbar familjeåterförening, snabbare uppnående av ställning som varaktigt bosatt i EG m.m.). En effektiv integrering av högkvalificerade arbetstagare från tredjeland på arbetsmarknaden och i samhället skulle vara det bästa sättet att maximera deras bidrag till den ekonomiska tillväxten och till konkurrenskraften. Detta skulle verkligen stärka EU:s förmåga att ta itu med dagens och morgondagens förväntade utmaningar. Effekterna av en sådan politik skulle emellertid vara begränsade till enskilda medlemsstater.

Alternativ E1 – främja rörlighet inom EU genom samordning av nationella prioriteringslistor och genom att införa ett EU-blåkort och en databas över innehavare av EU-blåkort. Möjligheter att flytta inom EU skulle vara ett starkt incitament för högkvalificerade arbetstagare från tredjeland att ta sig in på EU:s arbetsmarknad, och kan spela en viktig roll när det gäller att avhjälpa bristen på arbetskraft inom vissa områden/sektorer. Andra verktyg kan bidra till att matcha utbudet av och efterfrågan på arbetskraft (till exempel en databas över innehavare av EU-blåkort). Detta politiska alternativ kan ge betydande positiva effekter på arbetsmarknadens effektivitet och på EU:s makroekonomiska förutsättningar.

Alternativ E2 – utvidga bestämmelserna om rörlighet inom EU i direktiv 2003/109/EG till att omfatta även högkvalificerade arbetstagare. Även detta alternativ omfattar det poängsystem som föreslås enligt alternativ C. Rörligheten inom EU skulle dock vara mer begränsad än enligt alternativ E1. Risken finns därför att detta politiska alternativ inte har den relevans och effektivitet som krävs.

Alternativ F – kommunikation, samordning och samarbete. De planerade åtgärderna skulle i viss utsträckning kunna fungera som stöd för införandet av en grundläggande och gemensam grund för att göra det mer lockande för högkvalificerade arbetstagare att ta sig in på EU:s arbetsmarknad och göra det lättare att fördela dem effektivt på denna arbetsmarknad. En sådan lösning skulle dock ha begränsad effektivitet.

Kommissionen har i enlighet med arbetsprogrammet genomfört en konsekvensbedömning. Rapporten från denna konsekvensbedömning är tillgänglig på

[to be added].

3) FÖRSLAGETS RÄTTSLIGA ASPEKTER

- **Sammanfattning av de föreslagna åtgärderna**

I förslaget fastställs ett påskyndat inreseförfarande för högkvalificerade arbetstagare från tredjeland, baserat på en gemensam definition och gemensamma kriterier, nämligen anställningsavtal, yrkeskvalifikationer och en lön som ligger över den miniminivå som fastställs på nationellt plan. En särskild ordning planeras för ”unga arbetstagare”. Arbetstagare som beviljas inresa kommer att erhålla ett uppehållstillstånd som ger dem rätt att arbeta (”EU-blåkort”). Detta tillstånd ger dem och deras familjer en rad rättigheter, bland annat förmånliga villkor för familjeåterförening. Tillträdet till den berörda medlemsstatens arbetsmarknad kommer att vara begränsat under de första två åren.

Förslaget innebär också att innehavare av EU-blåkort under vissa förutsättningar har möjlighet att flytta till en annan medlemsstat efter två års laglig vistelse i den första medlemsstaten. För att underlätta rörligheten inom EU finns bestämmelser om undantag från rådets direktiv 2003/109/EG, särskilt när det gäller möjligheterna att lägga samman perioder av vistelse i olika medlemsstater i syfte att uppnå ställning som varaktigt bosatt. För personer som uppnått denna ställning gäller bestämmelserna om rörlighet i direktiv 2003/109/EG, men medlemsstaterna kommer att vara skyldiga att ge dessa arbetstagare företräde framför andra arbetstagare från tredjeland som ansöker om inresa.

- **Rättslig grund**

Detta förslag rör villkoren för inresa och vistelse för tredjelandsmedborgare och standarder för förfaranden för utfärdande av de nödvändiga tillstånden. Det reglerar även på vilka villkor en tredjelandsmedborgare får vistas i en andra medlemsstat. Rättslig grund är därför artikel 63.3 a och 63.4 i EG-fördraget.

- **Subsidiaritetsprincipen**

Subsidiaritetsprincipen gäller, eftersom förslaget avser ett område där gemenskapen inte har exklusiv behörighet.

Medlemsstaterna kan av följande skäl själva inte i tillräcklig utsträckning uppnå målen för förslaget.

Medlemsstater som agerar på egen hand kan få svårigheter att hävda sig i den internationella konkurrensen om högkvalificerade arbetstagare från tredjeland.

Det kommer att finnas en rad olika villkor för inresa och vistelse för dessa arbetstagare, eftersom varje nationellt system är slutet och konkurrerar med de övriga. Detta kan leda till en snedvridning av invandrarnas val. Än viktigare är att det skulle göra det onödigt komplicerat att omfördela arbetskraften allteftersom behoven på arbetsmarknaden skiftar, vilket innebär en risk för att högutbildad arbetskraft som redan finns i EU ger sig av.

Åtgärder på gemenskapsnivå kommer att göra det lättare att uppnå målen för förslaget av följande skäl:

EU:s främsta dragningskraft jämfört med konkurrenterna är möjligheten att få tillträde till 27 arbetsmarknader och därigenom utvecklas yrkesmässigt, samtidigt som EU-företagens konkreta behov tillgodoses. Detta kan emellertid endast uppnås genom insatser på gemenskapsnivå (vilket också är nödvändigt för att kunna avvika från gemenskapsrätten i syfte att införa lättnader i villkoren för beviljande av EG-uppehållstillstånd som varaktigt bosatt). Genomförandet är beroende av att det finns ett gemensamt system för att bevilja sådana arbetstagare inresa.

Gemensamma insatser kommer att säkra att dessa arbetstagare

- 1) beviljas inresa i enlighet med gemensamma bestämmelser,
- 2) åtnjuter samma rättigheter i hela EU,
- 3) har möjlighet att flytta från en medlemsstat till en annan så att de kan anpassa sig och reagera snabbt på skiftningar i efterfrågan på högkvalificerade arbetstagare från tredjeland,
- 4) är fullt integrerade i EU.

Förslaget ger medlemsstaterna tillräckligt utrymme för att anpassa systemet till behoven på sina nationella arbetsmarknader och kommer inte att inkräkta på medlemsstaternas ansvar när det gäller att bestämma hur många ekonomiska invandrare som reser in i EU för att söka arbete.

Förslaget är därför förenligt med subsidiaritetsprincipen.

- **Proportionalitetsprincipen**

Förslaget är av följande skäl förenligt med proportionalitetsprincipen.

Den regleringsform som valts är ett direktiv, vilket ger medlemsstaterna en hög grad av flexibilitet i genomförandet. Enligt artikel 63 näst sista stycket i EG-fördraget har medlemsstaterna rätt att behålla eller införa andra åtgärder än de som anges i direktivet, förutsatt att de är förenliga med fördraget och med internationella avtal.

- **Val av instrument**

Förslaget instrument: direktiv.

Andra regleringsformer skulle vara olämpliga av följande skäl:

Ett direktiv är det lämpliga instrumentet för denna åtgärd. Det fastställer minimikrav, men ger medlemsstaterna flexibilitet när det gäller arbetsmarknadens behov och den rättsliga ramen.

4) BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte gemenskapens budget.

5) YTTERLIGARE UPPLYSNINGAR

- **Översyn/ändring/tidsbegränsning**

Förslaget innehåller en klausul om översyn.

- **Jämförelsetabell**

Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till nationella bestämmelser om genomförande av direktivet samt en jämförelsetabell mellan de bestämmelserna och direktivet.

- **Närmare redogörelse för förslaget**

Artikel 1

Förslaget har två huvudsyften. Det första är att införa ett särskilt förfarande för inresa och vistelse för tredjelandsmedborgare som ansöker om att få vistas i EU i mer än tre månader för bedriva högkvalificerat arbete inom ramen för en anställning. Det andra syftet är att genomföra artikel 63.4 i EG-fördraget och fastställa på vilka villkor tredjelandsmedborgare som är lagligt bosatta i en medlemsstat i enlighet med detta förslag får vistas med sina familjemedlemmar i andra medlemsstater.

Artikel 2

I förslaget hänvisas till begreppet ”högkvalificerad anställning”. Denna definition baserar sig på två kriterier. Det första är kravet på att utöva en ekonomisk verksamhet som anställd, vilket utesluter tredjelandsmedborgare som vill bedriva verksamhet som egenföretagare. Det andra är kravet på nödvändiga ”högre yrkesmässiga kvalifikationer”. Med hänsyn till detta och för att inkludera yrkesverksamma som inte nödvändigtvis måste ha en postgymnasial utbildning för att utöva sin verksamhet (erfarna chefer, viss IT-personal m.m.) är det enligt förslaget möjligt att i stället för högre utbildning godta yrkeserfarenhet på minst tre år i det relevanta yrket.

Artiklarna 3 och 4

Förslaget omfattar inte EU-medborgare och deras familjemedlemmar, inte heller de som på grund av övergångsbestämmelser har begränsade möjligheter till anställning i vissa medlemsstater. Det omfattar inte heller tredjelandsmedborgare som har fått ställning som varaktigt bosatta i EG eller flyktingar, personer som vistas tillfälligt i en medlemsstat i enlighet med EG-rättsliga bestämmelser eller som en följd av åtaganden enligt internationella avtal samt andra begränsade kategorier.

För att inte undergräva direktivets tillämpningsområde tillåter förslaget inte att medlemsstater beviljar förmånligare villkor för den första inresan i gemenskapen. Syftet med detta är att inte undergräva direktivets tillämpningsområde. Eftersom vistelsevillkoren (även när det gäller familjeåterförening) påverkar situationen för de berörda tredjelandsmedborgarna endast i den medlemsstat de vistas i, står det medlemsstaterna fritt att bevilja förmånligare villkor.

Artikel 5

I denna artikel fastställs de villkor som sökanden måste uppfylla. Följande är specifika för detta förslag:

1) Eftersom inresemöjligheterna styrs av efterfrågan måste ett anställningsavtal eller ett bindande anställningserbjudande kunna uppvisas.

2) Den lön som anges i anställningsavtalet ska åtminstone motsvara en viss lägsta nivå som fastställs av medlemsstaterna. Det står medlemsstaterna fritt att fastställa att denna minimilön ska ligga på en nivå som är förenlig med deras arbetsmarknads- och invandringspolitik. Det har dock ansetts nödvändigt att fastställa en relativ miniminivå – som i första hand är knuten till den minimilön som gäller enligt nationell rätt – för att säkerställa att medlemsstaterna inte urholkar detta kriterium genom att bestämma en minimilön som är så låg att landets egna medborgare eller högkvalificerade EU-medborgare inte kan tänka sig att ta en ledig tjänst, även om den motsvarar deras kvalifikationer. Vidare innehåller förslaget bestämmelser om en utvidgad form av rörlighet inom EU sedan en högkvalificerad arbetstagare från ett tredjeland har uppnått ställning som varaktigt bosatt. Den relativa gemensamma miniminivån syftar till att säkra att en medlemsstats beslut om inresa inte påverkar övriga medlemsstater negativt på medellång sikt. Den kan dessutom tjäna som garanti för att sökanden har tillräckliga medel för sin försörjning – och om nödvändigt för att täcka kostnader för återresan – utan att behöva utnyttja det sociala trygghetssystemet i den berörda medlemsstaten.

3) När det gäller oreglerade yrken ska sökanden bevisa att han eller hon har nödvändig högre utbildning eller åtminstone tre års yrkeserfarenhet i det relevanta yrket som kan anses motsvara kvalifikationerna från en högre utbildning. Medlemsstaterna får inte begära bevis för att båda dessa krav är uppfyllda. I fråga om reglerade yrken ska sökanden uppfylla de krav som anges i den nationella lagstiftningen eller i EG-rätten.

Artikel 6

Detta undantag gäller unga arbetstagare under 30 år som troligtvis inte har tillräckligt med yrkeserfarenhet för att kräva höga löner. För dessa fall finns ett kompletterande obligatoriskt villkor om slutförande av en högre utbildning inom ett område med anknytning till den verksamhet som ska utföras enligt anställningsavtalet. Ytterligare en lättnad när det gäller lönekriteriet föreslås för unga arbetstagare som har studerat i EU.

Artiklarna 7, 9 och 10

Förslaget skapar inte en rätt till inresa. I dessa bestämmelser fastställs obligatoriska och möjliga grunder för avslag (och för att återkalla eller inte förlänga tillståndet), bland annat bristande uppfyllelse av kriterierna, eventuella kvoter som har införts och medlemsstaternas möjlighet att genomföra ett arbetsmarknadstest. Den sistnämnda möjligheten hänvisar särskilt till rådets resolution av den 20 juni 1994 om begränsning av rätten till inresa och vistelse för tredjelandsmedborgare till medlemsländerna för anställning. Principen om gemenskapspreferens, såsom den uttrycks i relevanta bestämmelser i 2003 och 2005 års anslutningsakter, är en del av primärrätten och därför ska direktivet automatiskt tillämpas i enlighet med anslutningsakterna av de medlemsstater som fortfarande tillämpar övergångsordningar, så länge de fortsätter att

göra det.

Artiklarna 8, 11 och 12

Sökande (inte familjemedlemmar) som fått sin ansökan beviljad av en berörd medlemsstat ska erhålla ett uppehållstillstånd kallat EU-blåkort, som anger på vilka villkor de har tillstånd att arbeta. Det föreslås bestämmelser om ett påskyndat förfarande (30 dagar) och om en rätt för tredjelandsmedborgare som vistas lagligt i en medlemsstat att ansöka om deltagande i detta program och få sin rättsliga ställning ändrad om ansökan skulle beviljas.

Artiklarna 13, 14 och 15

I förslaget ses högkvalificerade arbetstagare som en potential för EU:s ekonomi, men det framgår också att deras rättigheter bör vara beroende av vistelsens längd.

En gradvis integration av högkvalificerade arbetstagare på arbetsmarknaden förutsätter att myndigheterna i den berörda medlemsstaten godkänner varje förändring i arbetsförhållandena under de första två åren av laglig vistelse för en innehavare av ett EU-blåkort, på samma sätt som gäller för den första inresan. Efter denna period behöver den berörda personen inte längre bevisa att han eller hon uppfyller löne- och kvalifikationskraven för att kunna ta en högkvalificerad anställning, utan denna bedömning görs av arbetsgivaren och marknaden. För att förebygga missbruk införs anmälningskrav.

En arbetslöshetsperiod på tre månader tillåts. Villkoren för att få rätt att ta en ny anställning är beroende av vistelsens längd, på det sätt som angivits ovan. Dessa bestämmelser är tillämpliga oberoende av vistelsemedlemsstat (första eller andra) fram till dess att ställning som varaktigt bosatt har förvärvats.

I artikel 15 anges inom vilka områden likabehandling måste iakttas. Syftet är att skapa så förmånliga villkor som möjligt. Begränsningar gäller endast i fråga om stipendier, förfaranden för att erhålla bostad och social trygghet, eftersom detta inte är rättigheter som arbetstagaren kan göra anspråk på med hänvisning till egna bidrag. Vidare antas dessa arbetstagare ha relativt höga löner, vilket innebär att de sannolikt inte uppfyller kraven enligt nationella bestämmelser.

Artikel 16

Denna artikel innehåller de undantag från direktiv 2003/86/EG som anses nödvändiga för att erbjuda attraktiva villkor för högkvalificerade arbetstagare från tredjeland. Den bygger således på en annan logik än direktivet om familjeåterförening, som är ett verktyg för att främja integrationen av tredjelandsmedborgare som kan förväntas bosätta sig permanent i en berörd medlemsstat. I linje med liknande system som redan finns i medlemsstaterna och andra länder, föreskrivs i förslaget möjligheter till omedelbar familjeåterförening också vid tillfällig vistelse samt tillträde till arbetsmarknaden för makarna. För att uppnå detta mål föreskrivs även att eventuella integrationsåtgärder på nationell nivå bör vidtas först när familjemedlemmarna befinner sig på EU:s territorium.

Artikel 17

Förslaget syftar till att uppmuntra geografisk rörlighet för högkvalificerade arbetstagare. Undantagen från direktiv 2003/109/EG syftar således till att undvika att straffa rörliga arbetstagare, vilket blir möjligt om man tillåter dem att lägga samman vistelseperioder i två (eller högst tre) medlemsstater så att de kan uppfylla huvudvillkoret för ställning som varaktigt bosatt i EG. Undantagen rörande perioder när en berörd arbetstagare inte vistas inom EU bör omgärdas av stränga villkor för att stödja politiken för cirkulär migration och begränsa kunskapsflykten.

Artiklarna 18, 19, 20 och 21

I artikel 19 fastställs villkoren för förflyttningar inom EU som äger rum innan den berörda arbetstagaren har uppnått ställning som varaktigt bosatt. Artikel 19 överensstämmer i stora drag med bestämmelserna i direktiv 2003/109/EG, med det undantaget att det står medlemsstaterna fritt att tillämpa samma villkor som de som gäller vid den första inresan. I artikel 20 finns bestämmelser om rörlighet inom EU efter det att ställning som varaktigt bosatt har uppnåtts. Med hänsyn till de särskilda förutsättningar som gäller för denna kategori av arbetstagare och deras begränsade antal i absoluta termer, är direktivet tillämpligt utan inskränkningar beträffande det totala antal personer som medlemsstaterna, med hänsyn till andra personer med ställning som varaktigt bosatta, kan behålla. Det föreskrivs också att medlemsstaterna ska ge företräde för varaktigt bosatta med högre utbildning framför andra arbetstagare från tredjeland som ansöker om inresa för samma ändamål.

Genom artikel 18 införs en ny typ av uppehållstillstånd som anger innehavarens särskilda ställning.

Villkoren för att utöva rätten till familjeåterförening i en annan medlemsstat innan den berörda arbetstagaren har uppnått ställning som varaktigt bosatt avspeglar bestämmelserna i artikel 16 i direktiv 2003/109/EG.

Kapitel VII

Den enda bestämmelse kapitel VII som är specifik för detta förslag är den som reglerar medlemsstaternas skyldighet att utbyta information om eventuella kvoter och årliga statistiska uppgifter om genomförandet via det nätverk som inrättas genom rådets beslut 2006/688/EG. Dessa uppgifter kommer göra det möjligt att övervaka rekryteringen i utvecklingsländer som lider brist på kvalificerad arbetskraft.

(Explanatory memorandum validated - 22 451 characters - not complying with DGT norm.)

Förslag till

RÅDETS DIREKTIV

om villkor för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för högkvalificerad anställning

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 63.3 a och 63.4,

med beaktande av kommissionens förslag¹,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande²,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande³,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande⁴, och

av följande skäl:

- (1) För att gradvis inrätta ett område med frihet, säkerhet och rättvisa föreskrivs i fördraget att det ska beslutas om åtgärder på områdena för asyl, invandring och skydd för tredjelandsmedborgares rättigheter.
- (2) Enligt fördraget ska rådet besluta om åtgärder som avser invandringspolitiken när det gäller villkor för inresa och bosättning, om normer för medlemsstaternas förfaranden för att utfärda visering för längre tid och uppehållstillstånd samt om åtgärder som definierar enligt vilka rättigheter och villkor tredjelandsmedborgare som vistas lagligt i en medlemsstat får vistas i andra medlemsstater.
- (3) Vid Europeiska rådets möte i Lissabon i mars 2000 fastställdes målet att gemenskapen senast 2010 ska bli världens mest konkurrenskraftiga och dynamiska kunskapsbaserade ekonomi.
- (4) I Haagprogrammet, som antogs av Europeiska rådet den 4–5 november 2004, anges att laglig migration kommer att ha stor betydelse för att stärka den kunskapsbaserade ekonomin i Europa och främja ekonomisk utveckling och på så sätt bidra till genomförandet av Lissabonstrategin, och kommissionen uppmanades följaktligen att lägga fram en strategisk plan för laglig migration som inbegriper förfaranden för

¹ EUT C [...], [...], s. [...].

² EUT C [...], [...], s. [...].

³ EUT C [...], [...], s. [...].

⁴ EUT C [...], [...], s. [...].

inresetillstånd som snabbt kan svara på fluktuerande efterfrågan på migrerande arbetskraft.

- (5) Vid sitt möte den 14–15 december 2006 enades Europeiska rådet om en rad åtgärder för 2007, bland annat utformning av en väl förvaltd migrationspolitik som fullt ut respekterar medlemsstaternas nationella behörighet, för att bistå medlemsstaterna med att uppfylla befintliga och framtida behov av arbetskraft.
- (6) För att uppnå Lissabonprocessens mål är det också viktigt att främja rörligheten inom unionen för högutbildade arbetstagare som är EU medborgare, särskilt medborgare i de medlemsstater som anslöt sig till unionen 2004 och 2007. Vid genomförandet av detta direktiv är medlemsstaterna skyldiga att respektera den princip om EU-preferens som särskilt uttrycks i de relevanta bestämmelserna i anslutningsakterna av den 16 april 2003 respektive den 25 april 2005.
- (7) Detta direktiv är avsett att bidra till att uppnå dessa mål och komma till rätta med arbetskraftsbrist genom att främja tredjelandsmedborgares inresa och rörlighet i syfte att ta en anställning som innebär högkvalificerat arbete under vistelser på minst tre månader. Avsikten är att göra gemenskapen mer attraktiv för sådana arbetstagare från hela världen och främja dess konkurrenskraft och ekonomiska tillväxt. För att dessa mål ska kunna uppnås är det nödvändigt att underlätta inresa för högkvalificerade arbetstagare genom att införa ett påskyndat förfarande för utfärdande av nödvändiga viseringar och uppehållstillstånd och genom att bevilja dem samma sociala och ekonomiska rättigheter som värdmedlemsstatens medborgare på en rad områden. När det gäller dessa rättigheter bygger direktivet på motsvarande bestämmelse i direktiv ... [“om ett enda ansökningsförfarande för ett kombinerat tillstånd för tredjelandsmedborgare att vistas och arbeta på en medlemsstats territorium och om en gemensam uppsättning rättigheter för arbetstagare från tredjeland som vistas lagligen i en medlemsstat”]⁵.
- (8) Förmånliga villkor för familjeåterförening och tillträde till arbetsmarknaden för makar bör vara ett grundläggande inslag i varje system som syftar till att attrahera högutbildad arbetskraft. Särskilda undantag från rådets direktiv 2003/86/EC av den 22 september 2003 om rätt till familjeåterförening⁶ bör införas för att uppnå detta mål.
- (9) Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas rätt att själva bestämma hur många av de tredjelandsmedborgare som kommer till deras territorium för att söka arbete som ska beviljas inresa. Detta bör även gälla tredjelandsmedborgare som vill stanna kvar på en medlemsstats territorium för att bedriva en avlönad ekonomisk verksamhet och som vistas lagligt i den medlemsstaten enligt andra ordningar, till exempel studerande som just har avslutat sina studier eller forskare som beviljats inresa enligt rådets direktiv 2004/114/EG av den 13 december 2004 om villkoren för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för studier, elevutbyte, oavlönad yrkesutbildning eller volontärarbete⁷, och rådets direktiv 2005/71/EG av den 12 oktober 2005 om ett särskilt förfarande för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse i forskningssyfte⁸, och som

⁵ EUT L...

⁶ EUT L 251, 3.10.2003, s. 12.

⁷ EUT L 375, 23.12.2004, s. 12.

⁸ EUT L 289, 3.11.2005, s. 15.

inte åtnjuter konsoliderat tillträde till medlemsstatens arbetsmarknad enligt EG-rätten eller medlemsstatens nationella lagstiftning.

- (10) Detta direktiv bör innehålla bestämmelser om ett flexibelt och efterfrågestyrt system för inresa som baseras på objektiva kriterier, till exempel en minimilön som kan jämföras med lönenivåerna i medlemsstaterna, och på yrkeskvalifikationer. Det är nödvändigt att definiera en minsta gemensamma nämnare för minimilönenivåerna i medlemsstaterna för att garantera en viss grad av harmonisering av villkoren för inresa och vistelse i hela EU. Medlemsstaterna bör fastställa sina nationella lönenivåer på ett sätt som överensstämmer med situationen på deras respektive arbetsmarknader och med deras allmänna invandringspolitik.
- (11) När det gäller minimilönen bör det finnas en möjlighet att avvika från huvudordningen för högkvalificerade arbetssökande under 30 års ålder som på grund av sin relativt begränsade yrkeserfarenhet och sin ställning på arbetsmarknaden kanske inte uppfyller kraven enligt huvudordningen, och för arbetssökande som har skaffat sig sin högre utbildning i Europeiska unionen.
- (12) När en medlemsstat har beslutat att bevilja inresa för en tredjelandsmedborgare som uppfyller dessa allmänna kriterier, bör tredjelandsmedborgaren erhålla ett särskilt uppehållstillstånd. Detta tillstånd skulle gå under beteckningen EU-blåkort och göra det möjligt för den berörda tredjelandsmedborgaren att få en successivt ökad tillgång till arbetsmarknaden och komma i åtnjutande av de rättigheter beträffande vistelse och rörlighet som beviljas vederbörande och hans eller hennes familj.
- (13) EU-blåkort bör vara utformat på ett sätt som överensstämmer med bestämmelserna i förordning 1030/2002 om en enhetlig utformning av uppehållstillstånd för medborgare i tredjeland⁹, som gör det möjligt för medlemsstaterna att föra in uppgifter, bland annat om under vilka förutsättningar en person har rätt att arbeta. De generella bestämmelserna i direktivet... [om ett enda ansökningsförfarande för ett kombinerat tillstånd för tredjelandsmedborgare att vistas och arbeta på en medlemsstats territorium och om en gemensam uppsättning rättigheter för arbetstagare från tredjeland som lagligen vistas och arbetar i en medlemsstat] bör gälla i tillämpliga delar.
- (14) Tredjelandsmedborgare som innehar ett EU-blåkort som har utfärdats av en medlemsstat som tillämpar Schengenregelverket fullt ut, bör få tillstånd att resa in och röra sig fritt under en period av tre månader i de medlemsstater som tillämpar Schengenregelverket fullt ut, i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 562/2006 av den 15 mars 2006 om en gemenskapskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna)¹⁰ och artikel 21 i Schengenregelverket – Konvention om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna (konventionen om tillämpning av Schengenavtalet)¹¹.
- (15) Det bör erkännas att yrkesmässig och geografisk rörlighet för högkvalificerade arbetstagare från tredjeland är en grundläggande mekanism för att förbättra

⁹ EGT L 157, 15.6.2002, s. 1.

¹⁰ EUT L 105, 13.4.2006, s. 1.

¹¹ EGT L 239, 22.9.2000, s. 19.

effektiviteten på arbetsmarknaden, förebygga brist på kvalificerad arbetskraft och utjämna regionala obalanser. För att iaktta principen om gemenskapspreferens och förebygga eventuellt missbruk av systemet, bör den yrkesmässiga rörligheten för högkvalificerade arbetstagare från tredjeland begränsas under de första två åren av vistelse i en medlemsstat.

- (16) Under den första tiden som en arbetstagare från ett tredjeland vistas lagligt i en medlemsstat bör den geografiska rörligheten inom EU vara kontrollerad och styras av efterfrågan. Sedan de berörda tredjelandsmedborgarna beviljats ställning som varaktigt bosatta bör medlemsstaterna ge dem företräde när de utnyttjar sin rätt att förflytta sig inom EU. Det bör införas undantag från rådets direktiv 2003/109/EG av den 25 november 2003 om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares ställning¹², för att inte missgynna geografiskt rörliga högkvalificerade arbetstagare från tredjeland som ännu inte beviljats ställning som varaktigt bosatta och för att uppmuntra geografisk och cirkulär migration.
- (17) Rörligheten för högkvalificerade arbetstagare från tredjeland mellan gemenskapen och deras ursprungsländer bör främjas och upprätthållas. Det bör införas undantag från rådets direktiv 2003/109/EG av den 25 november 2003 om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares ställning, för att förlänga den tid av bortavaro från gemenskapens territorium som inte tas med i beräkningen av den period av laglig och oavbruten vistelse som krävs för rätt till EG-ställning som varaktigt bosatt. Högkvalificerade arbetstagare från tredjeland bör också ha rätt att vara borta från gemenskapens territorium under längre perioder än de som anges i rådets direktiv 2003/109/EG sedan de har beviljats EG-ställning som varaktigt bosatta. För att uppmuntra cirkulär migration av högkvalificerade arbetstagare från utvecklingsländer bör medlemsstaterna särskilt överväga att använda de möjligheter som erbjuds genom artikel 4.3 andra stycket och artikel 9.2 i rådets direktiv 2003/109/EG för att tillåta längre perioder av bortavaro än de som föreskrivs i det här direktivet. För att säkerställa överensstämmelse med särskilt de bakomliggande utvecklingsmålen bör dessa undantag gälla endast om det kan styrkas att den berörda personen har återvänt till ursprungslandet för att bedriva arbete, studier eller volontärverksamhet.
- (18) Högkvalificerade arbetstagare från tredjeland bör åtnjuta likabehandling med avseende på social trygghet. I rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen definieras olika grenar av social trygghet¹³. Genom rådets förordning (EG) nr 859/2003 av den 14 maj 2003 om utvidgning av bestämmelserna i förordning (EEG) nr 1408/71 och förordning (EEG) nr 574/72 till att gälla de medborgare i tredje land som enbart på grund av sitt medborgarskap inte omfattas av dessa bestämmelser¹⁴ utvidgas bestämmelserna i förordning (EEG) nr 1408/1971 till att även avses tredjelandsmedborgare som vistas lagligen i EU och som befinner sig i en gränsöverskridande situation. Direktivets bestämmelser om likabehandling i fråga om social trygghet är också direkt tillämpliga på personer som kommer till en medlemsstat direkt från ett tredjeland. Detta direktiv bör dock inte ge

¹² EGT L 16, 23.1.2004, s. 44.

¹³ EGT L 149, 15.7.1971, s. 2. Förordningen i dess ändrade lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 631/2004 (EUT L 100, 6.4.2004, s. 1).

¹⁴ EUT L 124, 20.5.2003, s. 1.

fler rättigheter än de som redan föreskrivs i gällande gemenskapsbestämmelser om social trygghet för tredjelandsmedborgare som befinner sig i en situation med anknytning till flera medlemsstater.

- (19) Yrkeskvalifikationer som en tredjelandsmedborgare har förvärvat i en annan medlemsstat bör erkännas på samma villkor som en unionsmedborgares kvalifikationer, och kvalifikationer som har förvärvats i ett tredjeland bör beaktas i enlighet med bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG av den 7 september 2005 om erkännande av yrkeskvalifikationer¹⁵.
- (20) Vid genomförandet av detta direktiv bör medlemsstaterna avstå från att i utvecklingsländer rekrytera aktivt inom sektorer som lider brist på mänskliga resurser. Det bör utvecklas etiska rekryteringsrutiner och rekryteringsprinciper för arbetsgivare inom såväl den offentliga som den privata sektorn, särskilt hälsosektorn, vilket betonades i rådets och medlemsstaternas slutsatser av den 14 maj 2007 om det europeiska handlingsprogrammet för att avhjälpa den akuta bristen på hälso- och sjukvårdspersonal i utvecklingsländer (2007–2013). Vid sidan av detta bör det utarbetas mekanismer, riktlinjer och andra verktyg för att underlätta cirkulär och temporär migration samt andra åtgärder som kan bidra till att så långt möjligt minska de negativa verkningarna för utvecklingsländer vid migration av högkvalificerade arbetstagare och maximera de positiva verkningarna. Eventuella insatser av sådan natur bör genomföras i enlighet med den gemensamma Afrika-EU-förklaringen om migration och utveckling, som fastställdes i Tripoli de 22–23 november 2006, och med målsättningen att införa en övergripande migrationspolitik i enlighet med de önskemål som Europeiska rådet framförde vid sitt möte den 14–15 december 2006.
- (21) Särskilda rapporteringsbestämmelser bör införas för att övervaka tillämpningen av systemet för högkvalificerade arbetstagare, också med hänsyn till att kunna identifiera och möjligen motverka kunskapsflykt som systemet eventuellt skulle kunna ge upphov till i utvecklingsländer, särskilt i Afrika söder om Sahara. Medlemsstaterna bör därför årligen översända uppgifter om yrke och nationalitet för högkvalificerade arbetstagare som beviljas inresa av medlemsstaterna, via det nätverk som inrättats för ändamålet genom rådets beslut 2006/688/EG av den 5 oktober 2006 om upprättande av ett system för ömsesidigt informationsutbyte om medlemsstaternas åtgärder rörande asyl och invandring¹⁶.
- (22) Eftersom målen för den föreslagna åtgärden, nämligen att införa ett särskilt inreseförfarande och fastställa inrese- och vistelsevillkor för tredjelandsmedborgare som avser att vistas mer än tre månader i medlemsstaterna i syfte att ta en anställning som innebär högkvalificerat arbete, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, särskilt när det gäller att garantera rörligheten mellan olika medlemsstater, och de därför bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

¹⁵ EUT L 255, 30.9.2005, s. 22.

¹⁶ EUT L 283, 14.10.2006, s. 40.

- (23) Detta direktiv respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Det måste således också genomföras på ett sätt som överensstämmer med dessa rättigheter och principer.
- (24) Medlemsstaterna bör genomföra bestämmelserna i detta direktiv utan diskriminering på grund av kön, ras, hudfärg, etniskt eller socialt ursprung, genetiska särdrag, språk, religion eller övertygelse, politisk eller annan åskådning, tillhörighet till nationell minoritet, förmögenhet, börd, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning, i enlighet med rådets direktiv 2000/43/EG av den 29 juni 2000 om genomförandet av principen om likabehandling av personer oavsett deras ras eller etniska ursprung¹⁷ och rådets direktiv 2000/78/EG av den 27 november 2000 om inrättande av en allmän ram för likabehandling i arbetslivet¹⁸.
- (25) [I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokollet om Förenade kungarikets och Irlands ställning som är fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i detta protokoll, deltar dessa medlemsstater inte i antagandet av detta direktiv, som därför varken är bindande för eller tillämpligt i dessa medlemsstater.]
- (26) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokollet om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, deltar Danmark inte i antagandet av detta direktiv som därför inte är bindande för eller tillämpligt i Danmark.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Kapitel I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

Syftet med detta direktiv är att fastställa

- a) villkoren för tredjelandsmedborgares och deras familjemedlemmars inresa och vistelse i perioder längre än tre månader på medlemsstaternas territorium i syfte att ta en anställning som innebär högkvalificerat arbete,
- b) villkoren för tredjelandsmedborgares och deras familjemedlemmars vistelse i enlighet med punkt a i andra medlemsstater än den första medlemsstaten.

¹⁷ EGT L 180, 19.7.2000, s. 22.

¹⁸ EGT L 303, 2.12.2000, s. 16.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

- a) *tredjelandssmedborgare*: person som inte är unionsmedborgare i den mening som avses i artikel 17.1 i fördraget.
- b) *högkvalificerad anställning*: verkligt och effektivt arbete under någon annans ledning för vilket en person erhåller betalning och för vilket det krävs högre utbildning eller minst tre års motsvarande yrkeserfarenhet.
- c) *EU-blåkort*: en tillståndshandling som bär beteckningen ”EU-blåkort” och som ger innehavaren rätt att vistas och arbeta lagligt på en medlemsstats territorium och att flytta till en annan medlemsstat för högkvalificerad anställning i enlighet med villkoren i detta direktiv.
- d) *första medlemsstat*: den medlemsstat som först beviljade en tredjelandssmedborgare ett EU-blåkort.
- e) *andra medlemsstat*: varje annan medlemsstat än den första medlemsstaten.
- f) *familjemedlemmar*: tredjelandssmedborgare enligt definitionen i artikel 4.1 i direktiv 2003/86/EG.
- g) *bevis på högre utbildning*: en examen, ett diplom eller något annat intyg som utfärdats av en behörig myndighet och som styrker slutförandet av ett program för högre utbildning, det vill säga en uppsättning kurser som tillhandahålls av en högre utbildningsanstalt som erkänns som en sådan av den stat där den är belägen. Vid tillämpningen av detta direktiv ska dessa kvalifikationer beaktas under förutsättning att det krävts minst tre års studier för att förvärva dem.
- h) *högre yrkeskvalifikationer*: kvalifikationer som kan styrkas med intyg om högre utbildning eller minst tre års motsvarande yrkeserfarenhet.
- i) *yrkeserfarenhet*: faktiskt och lagligt utövande av yrket i fråga.

Artikel 3

Tillämpningsområde

1. Detta direktiv ska tillämpas på tredjelandssmedborgare som ansöker om att få resa in till en medlemsstats territorium i syfte att ta en anställning som innebär högkvalificerat arbete.
2. Direktivet ska inte tillämpas på tredjelandssmedborgare
 - a) som vistas i en medlemsstat i egenskap av sökande av internationellt skydd eller i enlighet med ordningar för tillfälligt skydd,

- b) som har beviljats flyktingstatus eller som har ansökt om att beviljas sådan status utan att ansökan ännu har lett till ett slutligt beslut,
 - c) som ansöker om rätt att bosätta sig i medlemsstaten som forskare i den mening som avses i direktiv 2005/71/EG, i syfte att genomföra ett forskningsprojekt,
 - d) som är familjemedlemmar till unionsmedborgare som har utövat eller som utövar sin rätt till fri rörlighet inom gemenskapen,
 - e) som åtnjuter ställning som varaktigt bosatta enligt direktiv 2003/109/EG och utövar sin rätt att vistas i en annan medlemsstat i syfte att bedriva verksamhet som anställd eller egenföretagare,
 - f) som reser in i en medlemsstat i enlighet med åtaganden enligt ett internationellt avtal som underlättar inresa och tillfällig vistelse för vissa kategorier av fysiska personer med anknytning till handel och investeringar,
 - g) vilkas avvisning eller utvisning har skjutits upp på grund av faktiska eller rättsliga omständigheter.
3. Detta direktiv ska inte påverka tillämpningen av eventuella framtida avtal mellan gemenskapen eller gemenskapen och dess medlemsstater, å den ena sidan, och ett eller flera tredjeländer, å den andra, vilka innehåller en förteckning över yrken som bör undantas från tillämpningen av detta direktiv för att säkerställa en etisk rekrytering inom sektorer som kännetecknas av personalbrist, genom att skydda mänskliga resurser i utvecklingsländer som undertecknat dessa avtal.

Artikel 4

Förmånligare bestämmelser

1. Detta direktiv ska inte påverka tillämpningen av förmånligare bestämmelser i
 - a) gemenskapslagstiftningen, inbegripet i bilaterala och multilaterala avtal mellan gemenskapen, eller gemenskapen och dess medlemsstater, å den ena sidan, och ett eller flera tredjeländer, å den andra,
 - b) bilaterala eller multilaterala avtal mellan en eller flera medlemsstater och ett eller flera tredjeländer.
2. Detta direktiv ska inte påverka medlemsstaternas rätt att anta eller behålla bestämmelser som är förmånligare för de personer som omfattas av direktivet, med undantag för inresan i den första medlemsstaten.

Kapitel II

INRESEVILLKOR

Artikel 5

Inresekriterier

1. En tredjelandsmedborgare som ansöker om rätt till inresa för de ändamål som anges i detta direktiv
 - a) ska visa upp ett giltigt anställningsavtal eller ett bindande anställningserbjudande avseende minst ett års anställning i den berörda medlemsstaten,
 - b) ska uppfylla de villkor som enligt nationell lagstiftning gäller för EU-medborgares utövande av det reglerade yrke som anges i anställningsavtalet eller i det bindande anställningserbjudandet,
 - c) ska, när det gäller oreglerade yrken, lägga fram handlingar som styrker att han eller hon har de högre yrkeskvalifikationer som krävs för det yrke eller den sektor som anges i anställningsavtalet eller i det bindande anställningserbjudandet,
 - d) ska uppvisa en resehandling som är giltig enligt nationell rätt och, i förekommande fall, ett giltigt uppehållstillstånd; medlemsstaterna får kräva att resehandlingens giltighetstid täcker åtminstone den period för vilken uppehållstillståndet ursprungligen beviljades,
 - e) ska lägga fram bevis för att han eller hon har en sjukförsäkring för sig och sina familjemedlemmar som täcker alla risker som normalt täcks för medborgare i den berörda medlemsstaten under perioder när sådant försäkringsskydd och motsvarande förmåner inte tillhandahålls i samband med eller som en följd av anställningsavtalet,
 - f) får inte utgöra ett hot mot allmän ordning, säkerhet och hälsa.
2. Utöver villkoren i punkt 1 får den månadslön brutto som anges i anställningsavtalet eller i det bindande anställningserbjudandet inte understiga en nationell lönetröskel som medlemsstaterna ska fastställa och offentliggöra för ändamålet och som ska motsvara åtminstone tre gånger den minimimånadslön brutto som föreskrivs i nationell lag.

Medlemsstater som inte har någon definition av minimilön ska fastställa den nationella lönetröskeln till åtminstone tre gånger den minimiinkomst som utgör tak för rätten till socialbidrag i den berörda medlemsstaten.

Artikel 6

Undantag

Om ansökan ges in av en tredjelandsmedborgare som inte har fyllt trettio år och som har genomgått en högre utbildning ska följande undantag gälla:

- a) Medlemsstater ska anse att villkoren i artikel 5.2 är uppfyllda om den erbjudna månadslönen brutto motsvarar åtminstone två tredjedelar av den nationella löneträskel som fastställts i enlighet med artikel 5.2.
- b) Medlemsstaterna får bortse från lönekravet i artikel 5.2 om sökanden har genomgått en högre utbildning på plats och erhållit motsvarande en kandidat- och en masterexamen vid en högre utbildningsanstalt inom gemenskapens territorium.
- c) Medlemsstaterna får inte kräva intyg om yrkeserfarenhet utöver de högre yrkeskvalifikationerna, om det inte är nödvändigt för att uppfylla villkoren i nationell lagstiftning för EU-medborgares utövande av det reglerade yrke som anges i anställningsavtalet eller i det bindande anställningserbjudandet.

Artikel 7

Inresekvoter

Artiklarna 5 och 6 ska inte påverka medlemsstaternas behörighet när det gäller att fastställa antalet tredjelandsmedborgare som ska beviljas inresa för högkvalificerad anställning.

Kapitel III

EU-BLÅKORT, FÖRFARANDE OCH INSYN

Artikel 8

EU-blåkort

1. En person som uppfyller kraven i artiklarna 5 och 6 och som fått sin ansökan beviljad av de behöriga myndigheterna ska erhålla ett EU-blåkort.
2. EU-blåkort ska ha en ursprunglig giltighetstid på två år och kunna förnyas för åtminstone lika lång tid. Om anställningsavtalet omfattar en period som understiger två år, ska EU-blåkort utfärdas för den period som anställningsavtalet gäller, plus tre månader.
3. Den berörda medlemsstatens behöriga myndigheter ska utfärda ett EU-blåkort med användning av den enhetliga utformning som föreskrivs i förordning (EG) nr 1030/2002. I enlighet med vad som anges i a 7.5-9 i bilagan till förordningen ska medlemsstaterna på EU-blåkortet ange de villkor för tillträde till arbetsmarknaden som anges i artikel 13.1 eller 13.2 i detta direktiv, beroende på vilken av dessa

bestämmelser som är tillämplig. Under rubriken ”Typ av tillstånd” ska medlemsstaterna ange ”EU-blåkort”.

4. EU-blåkort ska under den tid det är giltigt ge innehavaren rätt att
 - a) resa in till, på nytt resa in till och vistas på territoriet för den medlemsstat som utfärdat EU-blåkortet,
 - b) resa genom andra medlemsstater i syfte att utöva de rättigheter som anges i a,
5. Innehavare av ett EU-blåkort ska åtnjuta de rättigheter som tillkommer dem och deras familjemedlemmar enligt artiklarna 8, 10.2, 13–19 och 21 i detta direktiv.

Artikel 9

Grunder för avslag

1. Medlemsstaterna ska avslå en ansökan om ett EU-blåkort om sökanden inte uppfyller villkoren i artiklarna 5 och 6 eller om de handlingar som läggs fram till stöd för ansökan har förvärvats på bedrägligt sätt, förfalskats eller ändrats i något avseende.
2. Innan medlemsstaterna fattar beslut om en ansökan om ett EU-blåkort får de undersöka situationen på sin arbetsmarknad och tillämpa sina nationella förfaranden för tillsättning av lediga platser.

Av arbetsmarknadspolitiska hänsyn får en medlemsstat ge förtur till unionsmedborgare, till tredjelandsmedborgare i de fall som anges i gemenskapslagstiftningen och till tredjelandsmedborgare som vistas lagligt och mottar arbetslöshetsersättning i den berörda medlemsstaten.

Artikel 10

Grunder för att återkalla eller inte förlänga EU-blåkort

1. Medlemsstaterna ska återkalla eller avslå en ansökan om förnyelse av ett EU-blåkort som utfärdats på grundval av detta direktiv
 - a) om EU-blåkortet har förvärvats på bedrägligt sätt, förfalskats eller ändrats i något avseende,
 - b) om det framkommer att innehavaren inte uppfyllde eller inte längre uppfyller kraven för inresa och vistelse i artiklarna 5 och 6, eller vistas i den berörda medlemsstaten av andra skäl än de för vilka han eller hon beviljades uppehållstillstånd,
 - c) om innehavaren inte har respekterat begränsningarna i artikel 13.1–2 och artikel 14.
2. Underlåtenhet att göra en anmälan enligt artikel 13.2 ska inte anses utgöra tillräcklig grund för att återkalla eller inte förnya ett EU-blåkort.

3. Medlemsstaterna får återkalla EU-blåkort eller avslå en ansökan om förnyelse av EU-blåkort av hänsyn till allmän ordning, säkerhet och hälsa.

Artikel 11

Ansökan om inresa

1. Medlemsstaterna ska fastställa huruvida ansökningar om EU-blåkort ska ges in av den berörda tredjelandsmedborgaren eller av hans eller hennes arbetsgivare.
2. Ansökan ska tas upp till prövning oavsett om den berörda tredjelandsmedborgaren fortfarande befinner sig utanför den medlemsstat som han eller hon vill resa in i eller redan vistas lagligt på den berörda medlemsstatens territorium.
3. Den berörda medlemsstaten ska ge tredjelandsmedborgare vars ansökan har beviljats den hjälp de behöver för att skaffa nödvändiga viseringar.
4. Med avvikelse från punkt 2 får medlemsstaterna i enlighet med sin nationella lagstiftning godta en ansökan som givits in av en tredjelandsmedborgare som saknar uppehållstillstånd men som vistas lagligt på medlemsstatens territorium.

Artikel 12

Rättssäkerhetsgarantier

1. Medlemsstaternas behöriga myndigheter ska fatta beslut om den fullständiga ansökan och senast 30 dagar från den dag då ansökan gavs in underrätta sökanden om beslutet skriftligen i enlighet med förfarandena för detta i den berörda medlemsstatens nationella lagstiftning. När det är fråga om komplexa ansökningar kan tidsfristen undantagsvis förlängas med ytterligare högst 60 dagar.
2. Om de uppgifter som givits in till stöd för ansökan är otillräckliga, ska de behöriga myndigheterna underrätta den sökande om vilka ytterligare uppgifter som krävs. Den tidsfrist som anges i punkt 1 ska upphöra att löpa fram till dess att myndigheterna har mottagit de ytterligare uppgifter som krävs.
3. Avslag på en ansökan om ett EU-blåkort, eller beslut om att inte förlänga eller om att återkalla ett EU-blåkort, ska meddelas genom en skriftlig underrättelse till den berörda tredjelandsmedborgaren och i förekommande fall till hans eller hennes arbetsgivare, i enlighet med de förfaranden som gäller enligt den relevanta nationella lagstiftningen, och får överklagas till domstol i den berörda medlemsstaten. Den skriftliga underrättelsen ska innehålla en motivering av beslutet och ange vilka överklagandeförfaranden som står till buds och inom vilken tid ett överklagande ska ske.

Kapitel IV

RÄTTIGHETER

Artikel 13

Tillträde till arbetsmarknaden

1. Under de första två åren av laglig vistelse i den berörda medlemsstaten som innehavare av ett EU-blåkort ska den berörda personens tillträde till arbetsmarknaden vara begränsat till utövande av sådan verksamhet som anställd som uppfyller villkoren för inresa i artiklarna 5 och 6. För ändringar av villkoren i anställningsavtalet som påverkar förutsättningarna för inresan eller för ändringar i anställningsförhållandet krävs ett skriftligt förhandsgodkännande från de behöriga myndigheterna i vistelsemedlemsstaten, i enlighet med nationella förfaranden och inom de tidsfrister som anges i artikel 12.1.
2. Efter de första två åren av laglig vistelse i den berörda medlemsstaten som innehavare av ett EU-blåkort, ska personen i fråga åtnjuta samma behandling som medlemsstatens egna medborgare när det gäller tillträde till anställningar som innebär högkvalificerat arbete. Innehavaren av EU-blåkort ska anmäla förändringar i sitt anställningsförhållande till de behöriga myndigheterna i vistelsemedlemsstaten, i enlighet med nationella förfaranden.
3. Innehavare av EU-blåkort som beviljats ställning som varaktigt bosatta i EG ska åtnjuta samma behandling som medlemsstatens egna medborgare när det gäller möjligheterna att bedriva verksamhet som anställd eller egenföretagare.
4. Medlemsstaterna får behålla inskränkningar i möjligheterna att bedriva sådan verksamhet som anställd eller egenföretagare som, om så endast vid enstaka tillfällen, medför myndighetsutövning och ansvar för att skydda statens allmänna intressen, när rätten att utöva verksamheten i fråga är förbehållen egna medborgare, i enlighet med befintlig nationell lagstiftning eller gemenskapslagstiftning.
5. Medlemsstaterna får behålla inskränkningar i möjligheterna att bedriva sådan verksamhet som anställd eller egenföretagare som är förbehållen medborgare i den berörda medlemsstaten, EU-medborgare eller medborgare i EES-länder, i enlighet med befintlig nationell lagstiftning eller gemenskapslagstiftning.
6. Bestämmelserna i denna artikel ska tillämpas utan att det påverkar tillämpningen av principen om gemenskapspreferens, såsom denna uttrycks i relevanta bestämmelser i anslutningsakterna av den 16 april 2003 respektive den 25 april 2005.

Artikel 14

Tillfällig arbetslöshet

1. Arbetslöshet ska inte i sig kunna ligga till grund för återkallande av ett EU-blåkort, förutsatt att arbetslöshetsperioden inte överstiger tre månader i följd.
2. Under denna period ska innehavaren av EU-blåkort ha rätt att söka och ta anställning på de villkor som anges i artikel 13.1 eller i artikel 13.2, beroende på vilken av dessa bestämmelser som är tillämplig.
3. Medlemsstaterna ska tillåta innehavare av EU-blåkort att stanna på deras territorium till dess att ansökan om det nödvändiga tillståndet enligt artikel 13.1 har beviljats eller avslagits. En sådan anmälan som avses i artikel 13.2 ska automatiskt avsluta arbetslöshetsperioden.

Artikel 15

Likabehandling

1. Innehavare av EU-blåkort ska åtnjuta samma behandling som en medlemsstats egna medborgare, åtminstone i fråga om följande:
 - a) Arbetsvillkor, inbegripet löne- och uppsägningsvillkor samt villkor som rör hälsa och säkerhet på arbetsplatsen.
 - b) Föreningsfrihet och frihet att tillhöra en arbetstagar- eller arbetsgivarorganisation eller någon annan organisation vars medlemmar utövar ett visst yrke, inklusive de förmåner som sådana organisationer tillhandahåller, utan att det påverkar tillämpningen av nationella bestämmelser om allmän ordning och säkerhet.
 - c) Utbildning och yrkesutbildning, inklusive stipendier i enlighet med nationell rätt.
 - d) Erkännande av examensbevis, utbildningsbevis för teoretiska utbildningar och andra yrkeskvalifikationer i enlighet med relevanta nationella förfaranden.
 - e) De grenar av social trygghet som definieras i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen. Rådets förordning (EG) nr 859/2003 av den 14 maj 2003 om utvidgning av bestämmelserna i förordning (EEG) nr 1408/71 och förordning (EEG) nr 574/72 till att gälla de medborgare i tredje land som enbart på grund av sitt medborgarskap inte omfattas av dessa bestämmelser ska följaktligen vara tillämplig.
 - f) Social trygghet i enlighet med de definitioner som gäller i nationell rätt.
 - g) Utbetalning av intjänade pensioner vid flytt till ett tredjeland.
 - h) Skatteförmåner.

- i) Tillgång till varor och tjänster och leveranser av allmänt tillgängliga varor och tjänster, inbegripet förfaranden för att erhålla bostad och bistånd som lämnas av arbetsförmedlingar.
 - j) Fri tillgång till hela den berörda medlemsstatens territorium, inom de gränser som föreskrivs i nationell lagstiftning av säkerhetshänsyn.
2. Medlemsstaterna får begränsa de rättigheter som följer av punkterna 1 b och 1 h i fråga om stipendier och förfaranden för att få tillgång till allmännyttiga bostäder till fall där innehavaren av EU-blåkort har vistats eller har rätt att vistas på deras territorier i minst tre år.
 3. Medlemsstaterna får begränsa rätten till likabehandling i fråga om social trygghet till fall där innehavaren av EU-blåkort har beviljats ställning som varaktigt bosatt i EG i enlighet med artikel 17.

Artikel 16

Familjemedlemmar

1. Rådets direktiv 2003/86/EG ska vara tillämpligt med de undantag som föreskrivs i denna artikel.
2. Med avvikelse från artiklarna 3.1 och 8 i direktiv 2003/86/EG ska familjeåterförening inte göras beroende av att innehavaren av EU-blåkort har välgrundade utsikter att få ett varaktigt uppehållstillstånd och av att han eller hon har vistats i landet under en viss minimiperiod.
3. Med avvikelse från artikel 5.4 första stycket i direktiv 2003/86/EG ska uppehållstillstånd för familjemedlemmar beviljas senast sex månader efter det att ansökan har lämnats in.
4. Med avvikelse från artikel 4.1 sista stycket och artikel 7.2 i direktiv 2003/86/EG får de integrationsåtgärder som avses i dessa bestämmelser tillämpas först efter det att de berörda personerna har beviljats familjeåterförening.
5. Med avvikelse från artikel 14.2 i direktiv 2003/86/EG ska medlemsstaterna inte tillämpa tidsfristen på 12 månader med avseende på tillträde till arbetsmarknaden.
6. Med avvikelse från artikel 15.1 i direktiv 2003/86/EG får vistelsetiden i olika medlemsstater läggas samman vid beräkningen av de fem år av vistelse som krävs för rätt till ett eget uppehållstillstånd.
7. Om en medlemsstat väljer att använda sig av den möjlighet som föreskrivs i punkt 6, ska bestämmelserna i artikel 17 om sammanläggning av vistelseperioder i olika medlemsstater av en innehavare av ett EU-blåkort gälla i tillämpliga delar.
8. Med avvikelse från artikel 13.2–3 i direktiv 2003/86/EG ska familjemedlemmars uppehållstillstånd ha samma giltighetstid som uppehållstillstånd som utfärdas till innehavare av EU-blåkort, om det är möjligt med hänsyn till giltighetstiden för deras resehandlingar.

Artikel 17

Ställning som varaktigt bosatt för innehavare av EU-blåkort

1. Rådets direktiv 2003/109/EG ska vara tillämpligt med de undantag som föreskrivs i denna artikel.
2. Med avvikelse från artikel 4.1 i direktiv 2003/109/EG, ska innehavare av ett EU-blåkort som har utnyttjat den möjlighet som föreskrivs i artikel 19 tillåtas att lägga samman vistelseperioder i olika medlemsstater för att kunna uppfylla kravet på vistelseperiodens längd, förutsatt att följande villkor är uppfyllda:
 - a) Fem års laglig och oavbruten vistelse inom gemenskapens territorium som innehavare av ett EU-blåkort.
 - b) Två års laglig och oavbruten vistelse som innehavare av ett EU-blåkort inom den medlemsstats territorium där en ansökan om EG-uppehållstillstånd som varaktigt bosatt ges in, under de två år som omedelbart föregår ingivandet av ansökan i fråga.
3. Med avvikelse från artikel 4.3 första stycket i direktiv 2003/109/EG gäller vid beräkningen av perioden av laglig och oavbruten vistelse i gemenskapen att perioder av bortavaro från gemenskapen inte ska medföra avbrott av den period som avses i punkt 2 a och tas med i beräkningen av denna om bortavaron understiger 12 på varandra följande månader och inte överstiger 16 månader inom den period som avses i punkt 2 a. Denna punkt ska även vara tillämplig i fall där innehavaren av ett EU-blåkort inte har använt sig av den möjlighet som föreskrivs i artikel 19.
4. Med avvikelse från artikel 9.1 c i direktiv 2003/109/EG ska medlemsstaterna förlänga den period som en innehavare av ett EU-blåkort och de av dennes familjemedlemmar som har beviljats ställning som varaktigt bosatta tillåts vara borta från gemenskapens territorium till 24 på varandra följande månader.
5. De undantag från direktiv 2003/109/EG som föreskrivs i punkterna 3 och 4 ska gälla endast om den berörda tredjelandsmedborgaren kan lägga fram bevis för att han eller hon har lämnat gemenskapens territorium för att bedriva verksamhet som anställd eller egenföretagare, utföra volontärarbete eller studera i sitt ursprungsland.
6. Artiklarna 13, 15 och 16 ska i tillämpliga fall fortsätta att gälla efter det att innehavaren av ett EU-blåkort har fått uppehållstillstånd i enlighet med artikel 18.

Artikel 18

Uppehållstillstånd som varaktigt bosatt/innehavare av ett EU-blåkort

1. För innehavare av EU-blåkort som uppfyller villkoren för ställning som varaktigt bosatta enligt artikel 17 ska ett uppehållstillstånd i enlighet med artikel 1.2 a i rådets förordning (EG) nr 1030/2002 beviljas.
2. Under rubriken ”Typ av tillstånd” ska medlemsstaterna ange ”varaktigt bosatt – EG/innehavare av EU-blåkort”.

3. Innehavare av uppehållstillstånd som ”varaktigt bosatt – EG/innehavare av EU-blåkort” ska omfattas av bestämmelserna rörande dem och deras familjemedlemmar i detta direktiv och i direktiv 2003/109/EG.

Kapitel V

VISTELSE I ANDRA MEDLEMSSTATER

Artikel 19

Villkor

1. Efter två års laglig vistelse i den första medlemsstaten som innehavare av ett EU-blåkort, ska den berörda personen och hans eller hennes familjemedlemmar tillåtas flytta till en annan medlemsstat än den första medlemsstaten i syfte att ta en högkvalificerad anställning på de villkor som anges i denna artikel.
2. Senast en månad efter inresan till den andra medlemsstatens territorium ska innehavaren av EU-blåkort anmäla sin närvaro för den berörda medlemsstatens behöriga myndigheter och lägga fram alla handlingar som styrker att han eller hon uppfyller villkoren i artiklarna 5 och 6 i den andra medlemsstaten.
3. I enlighet med förfarandena i artikel 12 ska den andra medlemsstaten behandla anmälan och skriftligen underrätta sökanden och den första medlemsstaten om sitt beslut att
 - a) utfärda ett EU-blåkort och tillåta sökanden att vistas på dess territorium för högkvalificerad anställning om villkoren i denna artikel är uppfyllda och det inte strider mot villkoren i artiklarna 8–15,
 - b) vägra att utfärda ett EU-blåkort och i enlighet med de förfaranden som föreskrivs i nationell lagstiftning, inklusive utvisningsförfaranden, ålägga sökanden och hans eller hennes familjemedlemmar att lämna dess territorium om villkoren i denna artikel inte är uppfyllda; den första medlemsstaten ska omedelbart och utan formaliteter återta innehavaren av EU-blåkort och dennes familjemedlemmar. Efter ett eventuellt återtagande ska bestämmelserna i artikel 14 tillämpas.
4. Sökanden ska ansvara för kostnaderna i samband med sitt och familjemedlemmarnas återvändande och återtagande i enlighet med punkt 3 b, också genom att i tillämpliga fall återbetala kostnader som täckts med offentliga medel.
5. Vid tillämpningen av denna artikel får medlemsstaterna fortsätta att tillämpa inresekvoter i enlighet med artikel 7.

Artikel 20

Tillträde till arbetsmarknaden i den andra medlemsstaten för innehavare av uppehållstillstånd som ”varaktigt bosatt – EG”/innehavare av ett EU-blåkort

1. Artikel 14.4 i direktiv 2003/109/EG ska inte vara tillämplig på innehavare av uppehållstillstånd som ”varaktigt bosatt – EG/innehavare av ett EU-blåkort”.
2. I fall där en medlemsstat beslutar att tillämpa de inskränkningar av tillträdet till arbetsmarknaden som föreskrivs i artikel 14.3 i direktiv 2003/109/EG, ska den ge företräde för innehavare av denna typ av uppehållstillstånd framför tredjelandsmedborgare som ansöker om rätt att vistas där för samma ändamål.

Artikel 21

Bosättning i en andra medlemsstat för familjemedlemmar

1. Om innehavaren av ett EU-blåkort flyttar till en andra medlemsstat i enlighet med artikel 19 och familjen vid den tidpunkten redan var bildad i den första medlemsstaten, ska vederbörandes familjemedlemmar ges tillstånd att följa med honom eller henne.
2. Senast en månad efter inresan till den andra medlemsstatens territorium ska familjemedlemmarna anmäla sin närvaro till den medlemsstatens behöriga myndigheter och ge in en ansökan om uppehållstillstånd.
3. Den andra medlemsstaten får kräva att de berörda familjemedlemmarna tillsammans med ansökan om uppehållstillstånd ger in
 - a) sitt uppehållstillstånd i den första medlemsstaten och en giltig resehandling,
 - b) bevis som styrker att de i egenskap av familjemedlemmar till EU-blåkort-innehavaren har varit bosatta i den första medlemsstaten.
 - c) bevis som styrker att de har en sjukförsäkring som täcker alla risker i den andra medlemsstaten, eller att blåkortsinnehavaren har en sådan försäkring som omfattar även dem.
4. Om familjen inte var bildad redan i den första medlemsstaten ska artikel 16 tillämpas.

Kapitel VI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 22

Genomförandeåtgärder

1. Medlemsstaterna ska, via det nätverk som inrättats genom beslut 2006/688/EG, meddela kommissionen och övriga medlemsstater eventuella lagstiftningsåtgärder eller andra regleringsåtgärder med avseende på artiklarna 7, 9.2, 19.5 och 20.
2. Informationen enligt punkt 1 ska omfatta en detaljerad redogörelse för de berörda åtgärderna och vara översatt till ett annat av Europeiska unionens institutioners officiella språk än den berörda medlemsstatens språk.
3. Medlemsstaterna ska årligen och första gången senast den 1 april [ett år efter dagen för införlivandet av detta direktiv] till kommissionen och övriga medlemsstater genom det nätverk som inrättats genom beslut 2006/688/EG lämna statistik över hur många tredjelandsmedborgare för vilka ett EU-blåkort har beviljats, förnyats eller återkallats under föregående kalenderår, med angivande av deras nationalitet och sysselsättning. Även statistik över familjemedlemmar som har beviljats inresa ska lämnas. För innehavare av ett EU-blåkort och deras familjemedlemmar som beviljas inresa i enlighet med artiklarna 19–21 ska informationen dessutom omfatta uppgifter om tidigare bosättningsmedlemsstat.

Artikel 23

Rapporter

Vart tredje år, och första gången senast [tre år från dagen för införlivandet av detta direktiv], ska kommissionen rapportera till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av direktivet i medlemsstaterna och föreslå eventuella ändringar som krävs.

Artikel 24

Kontaktpunkter

1. Medlemsstaterna ska utse kontaktpunkter som ska ansvara för att motta och översända den information som avses i artikel 19.
2. Medlemsstaterna ska samarbeta på lämpligt sätt vid utbytet av sådan information och dokumentation som avses i punkt 1.

Artikel 25

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den [två år efter ikraftträdandet]. De ska till kommissionen genast överlämna texten till ovannämnda bestämmelser samt en jämförelsetabell mellan de bestämmelserna och det här direktivet.

När en medlemsstat antar ovannämnda bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 26

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den [...] dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 27

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den [...]

På rådets vägnar

Ordförande

[...]